

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie T-98/10 Fransson Verkstäder przeciwko OHIM, na mocy którego Sąd odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela wzoru wspólnotowego nr 253778-0001 (sieczkarnia), na decyzję R 690/2007-3 Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 22 października 2009 r. uchylającą decyzję Wydziału Unieważnień, którą oddalono wniosek o unieważnienie praw do tego wzoru złożony przez Lindner Recyclingtech — Termin do wniesienia skargi — Oczywiście niedopuszczalność

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Fransson Verkstäder AB zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 30 września 2010 r. w sprawie T-311/10 Dimitris Platis przeciwko Radzie i Grecji, wniesione w dniu 14 października 2010 r. przez Dimitrisa Platisa

(Sprawa C-513/10 P)

(2011/C 80/18)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dimitris Platis (przedstawiciel: adwokat P. Théodoropoulos)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Republika Grecka

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2010 r. Trybunał Sprawiedliwości (siódma izba) postanowił oddalić odwołanie, ponieważ było ono w części oczywiście bezzasadne i w części oczywiście niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 15 grudnia 2010 r. — Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR) przeciwko Finanzamt Plauen, interwenient: Bundesministerium der Finanzen

(Sprawa C-587/10)

(2011/C 80/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhofs.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vogtländische Straßen-, Tief- und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR).

Strona pozwana: Finanzamt Plauen.

Interwenient popierający stronę pozwaną: Bundesministerium der Finanzen.

Pytania prejudycjalne

1) Czy szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (¹) zezwala państwom członkowskim na zwolnienie z podatku dostawy wewnątrzspółnotowej tylko w przypadku, gdy podatnik przedstawił dokument księgowy numeru identyfikacyjnego VAT nabywcy?

2) Czy dla odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie:

— czy nabywca jest przedsiębiorcą z siedzibą w państwie trzecim, który wprawdzie przesłał przedmiot dostawy z jednego państwa członkowskiego do innego w ramach transakcji łańcuchowej, ale nie był zarejestrowany w żadnym państwie członkowskim dla celów podatku obrotowego,

— czy podatnik udokumentował złożenie zgłoszenia wewnątrzspółnotowego nabycia przez nabywcę?

(¹) Dz.U. L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 17 grudnia 2010 r. — T.G. van Laarhoven przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-594/10)

(2011/C 80/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: T.G. van Laarhoven

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy są sprzeczne z art. 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy⁽¹⁾ zmiany wprowadzone do uregulowania takiego jak rozpatrywane w niniejszym przypadku, w drodze których wprowadzenia państwo członkowskie zamierzało skorzystać z przewidzianej w tym przepisie możliwości (utrzymania w mocy) wyłączenia odliczania w przypadku określonych towarów i usług, jeśli wskutek tych zmian w większości przypadków zwiększyła się kwota wyłączona z możliwości odliczenia, lecz zostały zachowane logika i systematyka tego ograniczającego możliwość odliczenia przepisu?
- 2) Jeśli na pytanie to należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, czy sędzia krajowy nie może stosować uregulowania ograniczającego możliwość odliczania jako całości, czy też wystarczy, że nie będzie on uwzględniał tego uregulowania o tyle, o ile rozszerza ono zakres stosowania wyłączenia lub ograniczenia istniejącego w chwili wejścia w życie szóstej dyrektywy?

(¹) Dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r., szósta dyrektywa w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicono podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 09 tom 01 s. 23–62).

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-600/10)

(2011/C 80/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy, zgodnie z którymi dywidendy wypłacane na rzecz funduszy emerytalnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu oraz odsetki wypłacane na rzecz takich funduszy emerytalnych oraz na rzecz kas emerytalnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu są pod względem podatkowym traktowane mniej korzystnie aniżeli dywidendy, względnie odsetki, wypłacane na rzecz podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu kas emerytalnych bądź funduszy emerytalnych, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 63 TFUE i art. 40 porozumienia EOG;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest niemieckie uregulowanie, zgodnie z którym dywidendy wypłacane na rzecz podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu (tzn. niebędących rezydentami) funduszy emerytalnych oraz odsetki wypłacane na rzecz takich funduszy emerytalnych oraz na rzecz kas emerytalnych podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu są pod względem podatkowym traktowane mniej korzystnie aniżeli dywidendy, względnie odsetki, wypłacane na rzecz podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatko-

wemu kas emerytalnych (tzn. krajowych) bądź na rzecz podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu funduszy emerytalnych.

Niebędące rezydentami fundusze emerytalne i kasy emerytalne są względem podobnych podmiotów krajowych traktowane gorzej z trzech następujących względów:

W ramach opodatkowania odsetek uzyskiwanych przez kasy emerytalne nie jest pobierany podatek od dochodów kapitałowych (Kapitalertragssteuer) ani podatek dochodowy od osób prawnych (Körperschaftsteuer), gdy podmiotem uzyskującym odsetki jest zwolniona z podatków krajowa kasa emerytalna. W ten sposób odpada wszelkie opodatkowanie przedmiotowych dochodów. Jednakże w odniesieniu do kas emerytalnych niebędących rezydentami nie zostało przewidziane żadne tego rodzaju zwolnienie z podatku od dochodów kapitałowych, tak że jest on w każdym od nich razie pobierany i to w wysokości 25 % kwoty brutto, powiększonej o dodatek solidarnościowy (Solidaritätszuschlag).

W ramach opodatkowania dywidend uzyskiwanych przez fundusze emerytalne krajowe fundusze emerytalne mogą objąć procedurą obliczana wymiaru podatku podatek od dochodów kapitałowych. Po pierwsze ma to taki skutek, że koszty uzyskania przychodu mogą zostać odliczone od podatku, a opodatkowane zostają jedynie dochody netto. Po drugie prowadzi to do tego, że podatek od dochodów kapitałowych zostaje zaliczony na poczet ogólnego zobowiązania podatkowego, tak że zastosowanie znajduje ogólna stawka podatku dochodowego od osób prawnych wynosząca 15 %. Fundusze emerytalne niebędące rezydentami nie mogą jednak uzyskać żadnego takiego dostosowania: wobec nich kwestionowane uregulowanie wyłącza odliczanie wszelkich kosztów uzyskania dochodu, włącznie z kosztami pozostającymi w bezpośrednim związku z dochodami uzyskanymi w kraju.

W końcu jeżeli chodzi o opodatkowanie odsetek uzyskiwanych przez fundusze emerytalne sytuacja prawna jest co do istoty identyczna jak w przypadku, gdy fundusze emerytalne uzyskują dywidendy: tak jak w przypadku dywidend fundusze emerytalne niebędące rezydentami są traktowane gorzej tak w odniesieniu do odliczania kosztów uzyskania dochodu, jak i w odniesieniu do stawki podatkowej.

Zdaniem Komisji takie gorsze traktowanie niebędących rezydentami kas emerytalnych wzgl. funduszy emerytalnych jest niezgodne ze swobodą przepływu kapitału. Komisja uważa, że w żadnym z tych przypadków dokonanie rozróżnienia nie jest obiektywnie uzasadnione.

Artykuł 63 TFUE zakazuje wszelkich ograniczeń w transgranicznym przepływie kapitału w porównaniu z wewnątrz krajowym przepływem kapitału. W tym kontekście zdaniem Komisji art. 65 ust. 1 lit. a) TFUE nie może być interpretowany w ten sposób, że każde uregulowanie prawnopodatkowe, które pomiędzy podmiotami podlegającymi obowiązkowi podatkowemu dokonuje rozróżnienia w zależności od miejsca ich zamieszkania bądź miejsca inwestowania kapitału jest bezwzględnie niezgodne z traktatem. Zakres zakazu ogranicza art. 65 ust. 1 TFUE, zgodnie z którym środki krajowe określone w ust. 1 nie powinny stanowić arbitralnej dyskryminacji ani ukrytego ograniczenia w swobodnym przepływie kapitału i płatności w rozumieniu artykułu 63. Tego rodzaju rozróżnienia są zgodne z prawem UE tylko wtedy, gdy są stosowane do sytuacji, które nie są obiektywnie porównywane lub które uzasadniają je nadrzędne względy interesu ogólnego. Uzasadnienie takie jest dopuszczalne tylko w zakresie, w jakim uregulowanie nie wykracza poza to co niezbędne dla osiągnięcia realizowanego celu.